

Zarzut trzecie: naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

Z przywołanego artykułu oraz z orzecznictwa wynika, że ogólną zasadą jest dopuszczanie argumentów i dowodów, nawet jeżeli zostaną przedstawione po terminie, wobec czego przyznane EUIPO uprawnienia dyskrecjonalne należy interpretować w sposób zawężający i wymagać od niego uzasadnienia wyjaśniającego odmowę takich argumentów i dowodów. Uprawnienia dyskrecjonalne nie oznaczają arbitralności i subiektywizmu.

Nowe faktury i etykiety na opakowania przedstawione na zakończenie postępowania odwoławczego w dokumentach 1–7 mają fundamentalne znaczenie, ponieważ – jako że zostały wystawione przez inne spółki europejskie – pozwalają na rozwianie wątpliwości dotyczących faktur wystawianych przez holenderską spółkę „Nidera General Merchandise, BV”.

Przy przedstawianiu dowodu używania swojego znaku towarowego wnosząca sprzeciw (skarżąca) napotkała trudności chronologiczne – dowody były gromadzone trzy lata po tym używaniu – i geograficzne – wnosząca sprzeciw (skarżąca) jest spółką meksykańską, której działalność koncentruje się w głównej mierze na kontynencie amerykańskim.

Analiza zaistniałych okoliczności chronologicznych i geograficznych oraz fundamentalne znaczenie przedstawionych z opóźnieniem dokumentów dla rozstrzygnięcia sporu powinny być skłonić EUIPO do dopuszczenia tych dokumentów i do uznania za wykazane faktycznego i rzeczywistego używania znaku cieszącego się pierwszeństwem, na który powołano się w sprzeciwie. EUIPO powinien był przeprowadzić niezbędne porównanie między spornymi znakami towarowymi, aby ustalić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia konsumentów w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Udine (Włochy)
w dniu 24 lutego 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Giorgio Fidenato i in.****(Sprawa C-111/16)**

(2016/C 191/10)

*Język postępowania: włoski***Sąd odsyłający**

Tribunale di Udine

Postępowanie karne przeciwko

Giorgio Fidenato, Leandro Taboga i Luciano Taboga

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 54 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 ⁽¹⁾ Komisja jest zobowiązana, w sytuacji gdy zwróci się do niej o to państwo członkowskie, przyjąć środki nadzwyczajne w rozumieniu art. 53 rozporządzenia nr 178/2002, nawet jeśli uznaje, że w odniesieniu do określonych produktów żywnościowych lub pasz nie występuje istotne i oczywiste ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego?
- 2) W sytuacji gdy Komisja powiadomi państwo członkowskie, które zwróciło się do niej, o przeprowadzonej ocenie, która jest sprzeczna z wnioskami tego państwa i która teoretycznie wyklucza konieczność przyjęcia nadzwyczajnych środków oraz nie przyjmie z tego powodu środków nadzwyczajnych w rozumieniu art. 34 rozporządzenia nr 1829/2003 ⁽²⁾, o których wprowadzenie zwróciło się do niej to państwo członkowskie, to czy państwo to może zgodnie z art. 53 rozporządzenia nr 178/2002 przyjąć tymczasowe środki nadzwyczajne?
- 3) Czy względy odnoszące się do zasady ostrożności, niezwiązane z istotnym i oczywistym ryzykiem dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego w odniesieniu do stosowania produktów żywnościowych i pasz mogą uzasadnić przyjęcie tymczasowych środków nadzwyczajnych przez państwo członkowskie w rozumieniu art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003?

- 4) W sytuacji gdy jest jasne i oczywiste, że Komisja Europejska uznała, że nie są spełnione materialne przesłanki niezbędne do przyjęcia nadzwyczajnych środków w odniesieniu do produktów żywnościowych lub pasz, co zostało następnie potwierdzone w opinii naukowej EFSA i po przekazaniu następnie tych wniosków na piśmie państwu członkowskiemu, które zwróciło się do niej, czy państwo członkowskie może utrzymać w mocy przyjęte tymczasowe środki nadzwyczajne lub przedłużyć obowiązywanie takich tymczasowych środków nadzwyczajnych po upływie okresu, na jaki zostały wprowadzone?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (wielka izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2015 r. w sprawie T-48/11
British Airways plc/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 lutego 2016 r. przez British Airways
plc**

(Sprawa C-122/16 P)

(2016/C 191/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: British Airways plc (przedstawiciele: J. Turner QC, R. O'Donoghue, Barristers, A. Lyle-Smythe, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w zakresie, w jakim ogranicza on stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej do żądań British Airways z pierwotnej skargi o stwierdzenie nieważności;
- uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej w całości; oraz
- obciążenie Komisji kosztami odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu British Airways plc dąży do uzyskania częściowego uchylenia orzeczenia Sądu z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie T-48/11, British Airways plc/Komisja Europejska. W wyroku tym stwierdzono częściową nieważność decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39258 – Airfreight, w zakresie dotyczącym British Airways.

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwsze dotyczący naruszenia prawa przez Sąd, ze względu na to, że zastosował pojęcie *ultra petita* w celu ograniczenia swego działania, mimo że Sąd ustalił z urzędu, że istniały bezwzględne przesłanki procesowe powodujące całkowitą wadliwość decyzji Komisji Europejskiej. Podnosząc bezwzględną przesłankę procesową z urzędu oraz rozstrzygając sprawę na tej podstawie Sąd nie orzekł *ultra petita*; w związku z tym Sąd naruszył prawo uznając, że podlega ograniczeniu zasadą *ultra petita* przy rozstrzygnięciu o skutkach swego rozstrzygnięcia w sentencji wyroku.